

på, fordi det bureaukrati dybest set har et helt andet formål, nemlig at skabe en markedsgørelse, så man kan konkurrere på lige fod på et marked, som dybest set overhovedet ikke eksisterer. For der er ikke et marked for hjemmepleje, det er en illusion, og man kan ikke måle på samme måde, som man gør det på et rigtigt marked, hvor det er private virksomheder, der har den suveræne ret til at sige ja til, hvem de vil have som kunder, hvilket den offentlige sektor ikke kan. Så der er mange virkelig dybe debatter i det her, som vi burde tage på en helt anden måde end alene ved en folketingsbehandling.

Kl. 14:47

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det Enhedslistens ordfører, hr. Per Clausen.

Kl. 14:47

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Tilsyneladende er det sådan, at en opposition, uanset om regeringen skifter på det her område, er i stand til at føre valgkamp på kravet om mindre minuttyranni og mindre kontrol, for selv om det næsten er glemt i dag, så var et af de vigtige temaer for den tidligere statsminister, en anden Rasmussen, så vidt jeg husker, i valgkampen, før han blev statsminister, at nu skulle man have gjort op med minuttyranniet, nu skulle man have mindre kontrol, nu skulle der vises mere tillid til de ansatte. Derfor er det selvfølgelig skæbnens ironi, at efter at have haft denne regering i en 7-8 år må vicesstatsministeren gå ud med det budskab, at vi nu har fået for meget ny kontrol i denne regerings tid, og at der nu skal gøres op med det. Det er vel på et eller andet plan skæbnens ironi.

Nu tror jeg, at der er forklaringer på, at det gik, som det gik for statsministeren, den tidligere statsminister, Rasmussen. Der er jo selvfølgelig bl.a. den forklaring, at han nok ikke havde sat sig særlig meget ind i, hvordan forholdene reelt var på ældreområdet, inden han kom med sine udtalelser. Det var måske mere en tanke, som var udtænkt i spindoktorernes kreds, end det var et egentligt politisk ønske. På den anden side kunne man jo godt forestille sig, at en statsminister, som ønsker, at hans eftermæle skal være, at han var kulturliberal, godt kunne have et ønske om at skabe mindre kontrol og mindre registrering.

Desværre havde den tidligere statsminister og både den tidligere og den nuværende borgerlige regering en meget vigtig målsætning. Den

målsætning var, at den offentlige sektor skulle udsættes for det, som fru Marianne Jelved kaldte markedsgørelse, nemlig udlicitering og i sidste instans privatisering. Det er klart, at hvis hensigten er, at de enkelte ydelser skal i udbud, og man skal være sikker på, at der foregår en lige konkurrence, så bliver man jo nødt til at registrere ydelsernes omfang. Og det ville selvfølgelig være dejligt, hvis man kunne registrere kvaliteten, men det har jo vist sig, at man indtil nu ikke er kommet længere, end at det, man forsøger at registrere, er alt det, der er kvantificerbart, og så ophæver man det til at være kvalitet.

Men hovedårsagen til, at det er gået, som det er gået for regeringen, er, at man har haft den klare målsætning, at der skulle mere udlicitering, der skulle mere privatisering på det her område.

Det er jo ikke det eneste område, hvor den konservative erhvervs- og økonomiminister har accepteret, at tingene er gået nogenlunde den modsatte vej af det, hun ønskede sig, fordi hun alligevel underordnede sig det, der var det overordnede ønske fra regeringens side, nemlig at sikre udlicitering og privatisering. Hun har jo også i årevis set gennem fingre med, at man har forgyldt privatsygehusene for at udvikle en privat sundhedssektor. Så der er altså forklaringen.

Alternativet til den politik, der er ført, er jo helt klart to ting. For det første at tage udgangspunkt i at lade de ansatte få en udstrakt grad af selvforvaltning, altså mulighed for at organisere arbejdet selv med respekt for deres faglige kvalifikationer og kompetencer, men naturligvis inden for de økonomiske og andre politisk bestemte rammer, som der er.

Det andet er at tage udgangspunkt i, at det, der er kvalitet for et menneske, som er blevet ældre, måske i virkeligheden i stor udstrækning er det samme, som er kvalitet for os, nemlig at vi har mulighed for at have et værdigt liv, altså det, som Enhedslisten gentagne gange har stillet forslag om burde være nogle grundlæggende rettigheder for de ældre, sammenholdt med at man gav en stor selvforvaltning til de ansatte til at sikre, at det skete på en fornuftig måde, så man får mulighed for selv at bestemme, hvornår man vil sove, hvad man vil spise, hvad man vil have på af tøj, og hvornår man vil i bad. Grundlæggende ting, som vi alle sammen, tror jeg, hvis vi blev frataget dem, ville opfatte som noget, som virkelig forringede kvaliteten i vores liv, men når vi diskuterer kvalitet i forhold til, hvordan ældre menneskers liv skal udfolde sig, indgår